ת"ד 4407/07/19 – מדינת ישראל נגד אמיר בן יוסף

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 4407-07-19 מדינת ישראל נ' בן יוסף	16 יוני 2022

לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין:	המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י בא כוחה עו"ד בן חמו	
	נגד	
	הנאשם	אמיר בן יוסף
	ע"י בא כוחו עו"ד סמו	

<u>גזר דין</u>

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין נהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 1.4.19 בשעה 21:50 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב בן צבי, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו בסמוך לבית מספר 69, פגע בהולכת רגל, יוליה סמברג ז"ל, שחצתה אותה שעה משמאל לימין כיוון נסיעתו, שלא במעבר חצייה וגרם לה חבלות של ממש, קשות, כמפורט בסעיף 4 לפרק העובדות בכתב האישום.

הולכת הרגל המנוחה נפטרה בשלב מאוחר יותר, מבלי שנמצא כי יש קשר סיבתי בין התאונה לפטירתה.

הכרעת הדין ניתנה ביום 30.9.21 ולבקשת הסנגור, נדחה מועד הטיעונים לעונש ולאחר מכן, הוגשה בקשה בכתב למתן תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם ולאחר שקיימתי דיון בסוגיה זו ושמעתי טיעוני הצדדים, נעתרתי לבקשה, כמפורט בפרוטוקול מיום 18.10.21.

תסקיר כאמור ניתן ביום 12.5.22 ובו סקרה קצינת המבחן, בתמצית ומבלי לפגוע בצנעת הפרט, את נסיבות חייו של הנאשם, היותו אדם נורמטיבי, התייחסותו לאירוע התאונה שבנדון, מצבו הבריאותי והמשפחתי, להעדר מסוכנות מצדו וכן להבעת חרטה על הפגיעה בהולכת הרגל, תוך הסתייגות מעצם הרשעתו והמליצה על תוכנית של"צ בהיקף של 250 שעות, תוך הימנעות מעונש של מאסר בפועל.

הצדדים טענו לעונש, כמפורט בפרוטוקול מיום 22.5.22.

ב"כ המאשימה הגישה טיעוניה בכתב, התייחסה לפסיקה רלוונטית ועתרה, בתמצית, למתחם ענישה שבין 3 חודשי מאסר ועד 8 חודשי מאסר, פסילה בפועל שלא תפחת משנתיים ועד שש שנים, מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי. עוד נטען כי הנאשם לא לקח אחריות על גרם התאונה וגם בתסקיר הסתייג מהכרעת הדין וכי בית המשפט אינו מחויב להמלצת שירות המבחן.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בסיפא לטיעונים, נטען כי יש למקם את הנאשם ברף הבינוני-תחתון של מתחם ענישה ולהשית עליו עונש מאסר בן 4 חודשים, שיכול וירוצה בעבודות שירות, פסילה שלא תפחת מ-3 שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס מרתיעים.

ב"כ הנאשם, מצדו, ביקש כי בית המשפט ייתן משקל ממשי לנסיבות קרות התאונה, רשלנותה התורמת של הולכת הרגל המנוחה והעובדה כי מצבה הרפואי לא היה תקין, בשל נסיבות אישיות, הידועות לצדדים ולבית המשפט.

עוד נטען, כי רישיונו של הנאשם לא נפסל על ידי קצין משטרה בהקשר לתאונה שבנדון ולא בכדי, נוכח נסיבות המקרה, וותקו הרב בנהיגה ועברו התעבורתי התקין.

ההגנה הגישה טבלת פסיקה רלוונטית, מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם ושל אמו, מכתבי המלצה בעניינו של הנאשם ופרוטוקולים מהליכים שונים בהם שימש כעד מומחה ולבסוף, ביקש הסנגור כי בית המשפט יימנע כליל מעונש של מאסר בפועל.

הנאשם העיד כי לא דמיין מעולם כי יגיע לסיטואציה כזו, נוכח העבודה שלו עם המשטרה והפרקליטות וכי הוא כואב את המקרה ואת שאירע להולכת הרגל המנוחה וזה מכביד עליו. עוד טען, כי הוא זקוק לרישיונו לצרכי עבודה ועל מנת לבקר את אמו המתגוררת בחיפה.

<u>דיון והכרעה</u>

הנאשם נותן את הדין על גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש, בנסיבות המפורטות לעיל, כאשר מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין וכפי שנקבע ב**<u>ע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל</u>**:

בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק (סעיף 40ג(ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשם".

<u>הערך החברתי ומידת הפגיעה</u>

הערך החברתי שנפגע, כתוצאה מנהיגתו חסרת הזהירות של הנאשם, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ברע"פ 2564/12 **יחיאל קרני נ' מדינת ישראל**, נאמר: "**תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא ייפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים...לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".**

וב**רע"פ 2996/13 נייזוב נ' מדינת ישראל**נאמר :

"החובה לשמור על חוקי התנועה היא בבחינת " ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת. "

מדיניות הענישה הנהוגה

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על חיי הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה:

עפ"ת 13694-01-14 שגב נגד מדינת ישראל, **עפ"ת 62536-01-13 סבן נגד מדינת ישראל**, **עפ"ת 40943-03-14 נגל נגד מדינת ישראל**, **עפ"ת 10576-12-10 רודקוביץ נגד מדינת ישראל**

וכדברי כבוד הש' בן יוסף, **בעפ"ת 15291-10-12 ראובן ששון נגד מדינת ישראל** :

"**תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה...**"

וב**עפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נגד מדינת ישראל**: "**הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים...**".

טווח הענישה בגין גרימת תאונת דרכים הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו, וההשלכה שלהן על חיי הנפגעים, כאשר ברף העליון מצויים גזרי הדין בהם, נוכח תוצאות חמורות של תאונה בה היה כפסע בין חבלה למוות,, כגון הזדקקות לניתוחים והליכי שיקום ממושכים ו/או גרם נכות קשה- הושתו עונשים כבדים בדמות מאסר ופסילה לשנים ואילו ברף התחתון מצויים גזרי הדין, שם יוחסה לנאשם רשלנות מינורית אשר גרמה לחבלות של ממש אך קלות יחסית והמעורבים חזרו לאיתנם והמשיכו בשגרת חייהם.

באשר לרמת הרשלנות, על אף הנטען על ידי ב"כ המאשימה בטיעוניה בכתב, המאשימה עצמה בחרה לייחס לנאשם עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, המגלמת בחובה רמת רשלנות נמוכה יותר לעומת סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה, המגלמים בחובם רמת רשלנות גבוהה יותר, של נהיגה בקלות ראש.

לטעמי, נוכח נסיבות המקרה ורשלנותה התורמת של הולכת הרגל המנוחה, בכל הנוגע למקום החצייה אל מול האמור בהכרעת הדין בנוגע לכשל באופן נהיגתו של הנאשם והעובדה כי יכול היה להבחין בהולכת הרגל ממרחק של 77

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

מטרים, להגיב ולמנוע את התאונה, הרי שרמת הרשלנות מצדו הנה נמוכה-בינונית.

באשר לתוצאות התאונה, הרי שכפי שפורט בכתב האישום ובהכרעת הדין וכעולה מהתעודות הרפואיות, ת/21, החבלות שנגרמו להולכת הרגל המנוחה היו משמעותיות, אך לא מן הנמנע כי אלמלא מצבה הרפואי הרגיש מלכתחילה, ייתכן ויכולה הייתה להחלים מהפגיעה והחבלות. אציין כי ב-ת21, צויין הרקע הרפואי, אשר לא אפרטו מטעמים של צנעת הפרט וכבוד המנוחה וכן, תועדה מגמת שיפור במצבה הרפואי במהלך האשפוז, עד כדי העברה ממחלקת טיפול נמרץ למחלקה הפנימית ומשם למוסד שיקומי.

יודגש כי לא הוגשה תעודת פטירה של המנוחה ולכן מועד פטירתה וקביעת סיבת המוות אינם בפני בית המשפט.

באשר לפסיקה הרלוונטית, עסקינן בפסיקה רבה וענפה ולהלן מספר דוגמאות באשר לענישה במקרים דומים:

ב**עפ"ת 36094-10-11 שטרית נגד מדינת ישראל**, דובר בפגיעה בשלוש הולכות רגל. האחת סבלה משבר בדנס וחוליות C5-C6, דימומים פנימיים במוח. השנייה סבלה שברים מרובים ועברה ניתוחים רבים ושיקום. השלישית סבלה מפגיעות ראש ודימום מוחי, שברים פתוחים בגפיים וקרע בסרעפת. במקרה זה העמיד בימ"ש של ערעור את משך הפסילה על 11 חודשים תוך שהוא זוקף לזכות הנאשם עבר תקין, הודיה ותסקיר חיובי.

ב**רע"פ 8035/13 אלחרר נגד מדינת ישראל,** אושר עונש של 18 חודשי פסילה, פסילה על תנאי קנס והתחייבות למי שפגע בשני הולכי רגל על מעבר חצייה וגרם לשברים באגן ובמקומות נוספים וכן פגיעה באיברים פנימיים.

ב**עפ"ת 24361-07-15 שמש נגד מדינת ישראל**, אושר עונש של 6 חודשי מאסר, בעבודות שירות, 18 חודשי פסילה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס, לנהג משאית שפגע בהולכת רגל שחצתה במעבר חצייה וגרם לה שברים באגן, שהצריכו תקופת אשפוז ממושכת ושיקום ארוך.

עפ"ת (מרכז) 23981-11-11 קרני נ' מדינת ישראל - שם נהג אוטובוס אשר חצה את הצומת באור אדום פגע פגיעה קשה באם ובתה , בית משפט הטיל עליו עונשים של 6 חודשי מאסר, פסילה למשך 10 חודשים ורכיבי ענישה נוספים.

עפ"ת 24314-01-15 מדינת ישראל נ' זגדון - נהג רכב פרטי אשר חצה את הצומת באור אדום ופגע בהולכי רגל - אושרו רכיבי הענישה של מאסר ע"ת, פסילה למשך 10 חודשים, פסילה ע"ת וצו של"צ (ביהמ"ש הוסיף רכיב של קנס).

ב**עפ"ת 52836-08-15 וגה גרסיה נ' מדינת ישראל**, קבע כבוד הש' בן יוסף, ביחס לעונש של 4 חודשי מאסר בעבודות שירות ו-40 חודשי פסילה בפועל, בענייננו של מי שפגע בהולכת רגל, שחצתה שלא במעבר חצייה וגרם לה חבלות של ממש קשות ביותר, עד הפיכתה לנכה סיעודית :

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"אכן גזר הדין בעבירות הנוגעות והקשורות לתאונות דרכים והפוגעות בגופו של אדם הינו בעיקרו תוצאה של איזון שנעשה מקום ויש לעשות זאת חומרת הרשלנות של הנהג הפוגע וחומרת הפגיעה של הנפגע. המערער הורשע בכתב האישום בעבירה בניגוד לתקנה 21 (ג) ולא בעבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודה, אבל עדיין הרשלנות בה לקה המערער איננה קלה ואף הפגיעה בהולכת הרגל היתה קשה מאוד. מדובר באשה כבת 72 אשר היתה עצמאית, עובדת טרם לתאונה אשר חייה התהפכו מקצה אל קצה אחרי התאונה והפכה לשבר כלי. ענישה של הטלת עונש של מאסר בריצוי עבודות שירות ופסילה כפי שקבע ביהמ"ש קמא עם כל הקושי שלה, איננה מצדיקה התערבות ערכאת הערעור ועל כן הינני נאלץ לדחות את הערעור".

באשר לפסקי הדין אליהם התייחסו הצדדים, הרי שכל פסקי הדין אליהם התייחסה ב"כ המאשימה בטיעוניה, עוסקים בנסיבות של רמת רשלנות גבוהה ובחלקם, גם בנהגים ללא וותק בנהיגה או לחילופין בגרם נכות צמיתה עד כדי שיתוק בארבע גפיים, כמו בפס"ד כהן צדק.

ב"כ המאשימה התייחסה להבדלים לעיל וטענה, כי **"לא ניתן לדעת מה היה צופה עתידה הרפואי של הולכת הרגל או באם הייתה נגרמת לה נכות צמיתה"**.

ברי, כי את כל ש"**לא ניתן לדעת**", כל מה שלא הוכח ולא נקבע כממצא בהכרעת הדין, לא ניתן לייחס לחומרה בענייננו של הנאשם, כאמור בסעיף 40י (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אציין במאמר מסוגר, כי ביום 15.6.22, נתתי גזר דין בתיק 8-02-21 מדינת ישראל נגד אגבאריה, בנסיבות של פנית פרסה על גבי תמרור 815, נהיגה בקלות ראש וגרם חבלות של ממש קשות לרוכבת מעורבת-מספר שברים, לרבות בפיקה, דימום מוחי, שהצריכו ניתוח והליך שיקום ממושך, שם הגיעו הצדדים להסדר טעון של 120 שעות של"צ, 8 חודשי פסילה בפועל בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי לנפגעת, כל זאת בענייננו של נאשם הנוהג משנת 2016, עם 12 הרשעות קודמות.

עינינו הרואות, כי המאשימה עצמה אינה מפגינה אחידות בעמדתה העונשית.

בנוגע לטבלת הפסיקה שהגישה ההגנה, הרי חלק ניכר מפסקי הדין מתייחס לנאשמים שלקחו אחריות והודו במיוחס להם, או לחילופין, בגרם חבלות של ממש ברף נמוך יותר מאשר במקרה שבפני.

באשר לפסק הדין בעניין אביגד, לגביו ציין הסנגור כי מדובר במקרה דומה למקרה שבפני, הרי שלהבדיל מענייננו של הנאשם, הנסיבות היו של יציאה מחניון בנסיעה איטית וכבוד הש' בן יוסף מצא כי רמת הרשלנות של הנאשם שם הייתה נמוכה.

ממילא, כלל ידוע הוא כי הפסיקה, פנים רבות לה ותמיד ניתן למצוא פסקי דין לכאן ולכאן, מקלים יותר ומחמירים יותר וכל מקרה לגופו.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם, כולל פסילה בפועל,

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

לתקופה שבין 6 חודשים ל-36 חודשים, פסילה מותנית, קנס כספי ולעיתים, רכיבים נוספים, כגון - מאסר מותנה או מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, עבודות לתועלת הציבור ופיצוי לנפגע.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

כעולה מהכרעת הדין, הנאשם יכול וצריך היה להבחין בהולכת הרגל החוצה, אך לא הבחין בה עד אחרי הפגיעה וגרסתו בנדון, נדחתה מכל וכל, בהיותה בלתי סבירה וזאת בלשון המעטה.

עם זאת, אין ספק כי הולכת הרגל המנוחה התרשלה באופן חצייתה את הכביש ובכך, תרמה אף היא לתוצאה הקשה.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי העונש ההולם, בנסיבות המקרה שבפני ותוצאותיה הקשות של התאונה, כולל פסילה בפועל, לתקופה שבין 8 חודשים ל-18 חודשים, פסילה מותנית, קנס כספי ובין מאסר מותנה למאסר לתקופה קצרה, לריצוי בעבודות שירות, וכן עבודות לתועלת הציבור.

גובה הקנס ייקבע בהתאם לרף העליון של ברירות הקנס כיום, 1500 ₪ ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם נוהג משנת 1972 ולמעט הרשעה אחת, עברו התיישן.

הנאשם לא הודה באחריותו לגרם התאונה וכפי שטענה ב"כ המאשימה בצדק, הרי שגם כיום, כעולה מתסקיר שירות המבחן, הוא אינו לוקח אחריות, אף אם הביע צער על התוצאה הקשה.

לעניין זה, נאמר בפסיקה, למשל ב**רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל**,:

"בדין קבעו הערכאות הקודמות, כי, משבחרה המבקשת לממש את זכותה ולנהל משפט הוכחות, הרי, שאין עוד לזקוף לזכותה את הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, וקבלת אחריות על המעשים".

ו**רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל**:

במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

נסיבותיו האישיות של הנאשם פורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן ובהמשך, על ידי הסנגור והנאשם עצמו והעובדה כי הוא אדם נורמטיבי ככלל, אינה מוטלת בספק, נוכח המסמכים שהוגשו בעניינו-ה/4.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

המלצת שירות המבחן, אינה מחייבת את בית המשפט, כקבוע בפסיקה, אך נוכח מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, אני סבורה כי יש ברכיבי הענישה שהציע שירות המבחן, כדי להלום את המקרה שבנדון, זאת בנוסף לרכיבים של פסילה בפועל, פסילה מותנית, מאסר על תנאי וקנס כספי.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 3500 ₪ או 35 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 18.9.22 וזאת על פי אחת האפשרויות להלן **ובחלוף 72 שעות לפחות ממועד גזר הדין**:

באמצעות כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה, www.eca.gov.il

או במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 0732055000 או במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום)

הנאשם מוזהר כי אי תשלום במועד, יוביל לתוספת ריבית פיגורים וככלל, בית המשפט לא ייעתר לבקשות לביטול ריבית הפיגורים, למעט במקרים חריגים.

2. פסילה בפועל למשך 10 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד לא יאוחר מיום 17.7.22, שעה 10:00.

על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה לא יאוחר מהמועד שנקבע לעיל. היה ולא יפקיד רישיונו - ייחשב הנאשם כמי שנוהג בזמן פסילה ולא יחל מנין הפסילה.

3. פסילה למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני דנה את הנאשם ל-3 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך שנתיים. המאסר יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה וגרם תאונות דרכים עם חבלות של ממש.

5. הנאשם יבצע עבודת לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות, על פי התוכנית שגיבש עבורו שירות המבחן.

מובהר לנאשם, כי אם לא יבצע את המוטל עליו כהלכה, יש בסמכות בית המשפט להטיל עליו עונש אחר, כחלופה.

<u>המזכירות תשלח עותק מגזר הדין אל שירות המבחן.</u>

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז סיוון תשפ"ב, 16 יוני 2022, במעמד הנוכחים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©